

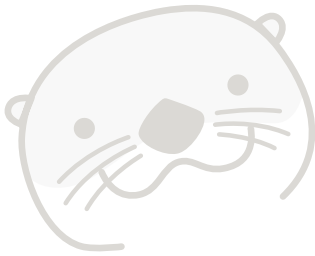
โลกแห่งไฟ

卡牌密室

2

เตี้ยจ้อหลิว
เขียน

กานต์ & จิตนภา
แปล

Lilac

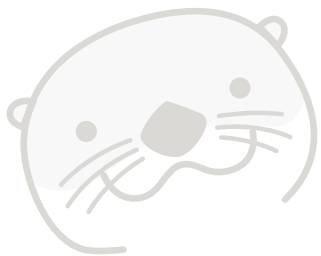
การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

Facebook @Lilac.Novel

X @Lilac_Novel

สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก โปรดติดต่อ โทร.08-4438-0313 และ 0-2423-9999 ต่อ 6529, 6530, 6532

หากผู้อ่านพบหนังสือเล่มใดมีหน้ากระดาษสลับ หน้าขาดหาย หน้าว่าง สி่หมึกจางอย่างเห็นได้ชัด อันเนื่องมาจากการพิมพ์ไม่ได้มาตรฐาน หรือการเข้าเล่มไม่สมบูรณ์ที่ส่งผลกระทบต่อกระบวนการอ่าน สามารถเปลี่ยนเล่มใหม่ได้ โดยแจ้งรายละเอียดมาที่ [Facebook amarinbooks](#)

หรืออีเมล amarinbooksclubfan@amarin.co.th

คำนำสำนักพิมพ์

ใน *โลกแห่งไฟ 2* ที่อยู่ในมือของคุณผู้อ่านนี้ หลังจากที่อาจารย์เชียวโหล และผู้กองอิวี่หานเจียงผูกพันธัญญา ตั้งทีมร่วมกันเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พวกเขาต้องเอาตัวรอดกันต่อในห้องลับ 3 โปดำ วิกฤติการเงิน และแม้จะต้องพบเจอกับอุปสรรคมากมาย แต่พวกเขาก็ยังได้เจอกับมิตรภาพดีๆ ในเมื่อชีวิตยังมีความหวัง และพวกเขาก็ยังไม่ยอมแพ้ พวกเรามาเอาใจช่วยและร่วมลุ้นไปกับพวกเขากันต่อเลยค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Death (การตาย)
- Depression (ภาวะซึมเศร้า)
- Gore (เนื้อหามีความโหดร้ายและรุนแรง)
- Humiliation (การทำให้อีกฝ่ายได้รับความอับอาย)
- Mental and Emotional Abuse (การทำร้ายร่างกายและจิตใจ)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)
- Torture (การทรมาน)
- Homicide (การฆาตกรรม)

3 โปดำ วิกฤติการเงิน (ต่อ)

51

เด็กหนุ่ม

อวีห่านเจียงให้เชียวโหลวกับเล่าซิงเก้อ เฝ้าเสียบึงอยู่ที่โกดัง ส่วนตัวเองไล่ตามเด็กหนุ่มคนนั้นอย่างว่องไว

ทั้งคู่ไม่ขัดกับการตัดสินใจของผู้กองอวี อย่างไรก็ตามเสียเรื่อง “สะกดรอย” แบบนี้ก็เป็นการเชื่อวาทะเฉพาะด้านของเขา ถ้าพวกเขาสองคนตามไปด้วย ไม่เพียงแต่จะช้าเกินไป ไม่แน่ว่ากลับกันอาจแหวกหนุ่ยให้สูงขึ้น

บนถนนกลางดึกเงียบสงัด

อวีห่านเจียงเดินออกจากตลาดขายของตกแต่งบ้าน ไม่นานก็เจอเด็กหนุ่มคนนั้น

ภายใต้แสงไฟถนน เด็กหนุ่มกับจักรยานสามล้อทอดเงาสีดำลงบนพื้น พลังกำลังของเขาอยู่ในเกณฑ์ธรรมดา เห็นได้ชัดว่าการขี่จักรยานที่เสียบึงกองซ้อนกันค่อนข้างกินแรง อวีห่านเจียงเฝ้าหัวองไว ครู่เดียวก็สะกดรอยตามทันรักษาระยะห่างประมาณ 50 เมตร

ราวกับลัมผัสได้ถึงอะไรบางอย่าง เด็กหนุ่มหันกลับมาทางด้านหลังอย่างรวดเร็ว

อวีห่านเจียงรีบเบี่ยงตัวหลบไปได้เงามืดของไฟถนนทันที

เด็กหนุ่มเห็นว่าด้านหลังไม่มีใคร ก็หันหน้ากลับไปถีบจักรยานต่อ เมื่อไปได้ระยะหนึ่ง เขาจะเหลียวมองรอบข้างและด้านหลังเสมอ นิสัยระแวงระวังเป็นอย่างยิ่ง เหมือนกับสัตว์ตัวเล็กแอบออกมาหาอาหารในป่า

อิวี่ห่านเจียงไล่ตามเขาอย่างสงบเยือกเย็น

เมื่อตามไปได้ระยะหนึ่ง ไม่ช้าก็พบว่าเด็กหนุ่มคนนี้ก็กำลังมุ่งหน้าไปทาง
 ชานเมือง เขาคุ้นเคยเส้นทางนี้เป็นอย่างดี เพราะสองวันมานี้เฝ้าสังเกตไซต์
 ก่อสร้างตรงชานเมืองอยู่ตลอด ไม่พอยังใช้ที่นี้เป็นทางหนีที่ไล่ หรือว่าเจ้าเด็กหนุ่ม
 คนนี้ก็จะไปที่ไซต์ก่อสร้างด้วยเหมือนกัน

ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือมีแค่ไซต์ก่อสร้างเท่านั้นที่ใช้ตั้งหลักได้ บริเวณ
 รอบๆ ที่นั่นเป็นพื้นที่รกร้าง ไม่มีบ้านคนสักหลัง

อิวี่ห่านเจียงมุ่นคิ้วเล็กน้อย บางทีอาจจริงอย่างที่เซียวโหลวบอก เจ้าหมอนี้
 คอยจับตาดูพวกเขาอยู่ตลอด รู้ว่าสองสามวันมานี้เขาไปที่ไซต์ก่อสร้างมา

ขณะที่กำลังไตร่ตรองว่าจะตามต่อดีไหม ปรากฏว่าในตอนนั้นที่เด็กหนุ่ม
 ขี่จักรยานสามล้อไปถึงหัวโค้งถนนจู่ๆ ก็มีขี่เมาสองคนโผล่พรวดออกมาจาก
 ทางแยก

ขี่เมาสองคนนั้นต่างประคองกันไว้ ปากบ่นมึนงำ เดินโซซัดโซเซเหมือนกับ
 จะล้มมิล้มแหล่

พอมองเห็นเด็กหนุ่ม ชายขี่เมาหนึ่งในนั้นก็ปราดเข้ามาจับรถชะงักทันที
 ยิ้มระรื่นพูด “เฮ้ยพวก มีเหล้าเป่ลั่วะ ยังดื่มไม่จุใจเลย มาจัดด้วยกันสักแก้ว
 สองแก้วไหม”

ชายขี่เมาอีกคนจับแขนของเขา “มาๆ ไม่เมาไม่กลับไวย พวกเรามาดื่มกัน
 ยันสว่าง!”

เด็กหนุ่มตกใจที่จู่ๆ ทั้งสองคนก็โผล่พรวดออกมา สีหน้าซีดลงเล็กน้อย
 แต่ก็ปรับเป็นปกติอย่างรวดเร็ว พูดด้วยรอยยิ้ม “พี่ชายทั้งสอง ผมไม่มีเหล้า
 หรือ ผมเป็นแค่คนเก็บขยะ แหะๆ พวกพี่ดื่มกันต่อเถอะ ต่อเลย...”

แต่คนที่เมาเรื้อนเดิมที่ไม่มีสต็อกอยู่แล้ว จะลากเด็กหนุ่มไปดื่มด้วยกันให้ได้
 ชายขี่เมาคนหนึ่งจับจักรยานสามล้อไว้ ส่วนอีกคนกอดแขนเขาไว้อย่างเอาเป็น
 เอาตาย ทำให้เขาเดินไม่ได้

นาทีถัดมา เห็นได้ชัดว่าเด็กหนุ่มหมดความอดทนแล้ว

ปลายนิ้วของเขาwabแสงเย็น บนพื้นปรากฏอาณาเขตตารางเก้าช่องขนาด
 3 × 3 เมตร ชายขี่เมาสองคนตัวแข็งที่อยู่กับที่ทันที เด็กหนุ่มออกแรงดึงมือ

ชายขี่เมาออก แล้วขี่จักรยานสามล้อหนีไปอย่างรวดเร็ว

ไฟที่เขาใช้คือ [ตารางเก้าช่อง] นี่เป็นของรางวัลประจำด้านห้องลับ 2 ข้างหาลมตัด ผู้ทำมันแทบทุกคน ไฟใบนี้สามารถทำให้เป้าหมายในอาณาเขต ถูกตรึงอยู่กับที่เป็นระยะเวลาเก้าวินาที เด็กหนุ่มคนนี้นั่นค่อนข้างฉลาดที่ใช้วิธีนี้ ปลีกตัว

เด็กหนุ่มขี่จักรยานสามล้อหายวับไปตรงหัวโค้งถนนอย่างฉับพลัน อวิหวนเจียงรีบสาวเท้าเดินตามไป กลับพบว่าฝ่ายนั้นอยู่ห่างออกไปร้อยกว่าเมตร แล้ว

ความเร็วของจักรยานสามล้อไม่มีทางไวขนาดนี้แน่

อวิหวนเจียงรักษาระยะห่างระหว่างตัวเองกับเด็กหนุ่มอยู่ที่ประมาณ 50 เมตรตลอด เวลาลันๆ แค่นี้ก็วินาทีที่จะเกิน 100 เมตรได้อย่างไร หรือว่าเขาบินได้ ในวินาทีต่อมา อวิหวนเจียงก็ได้รับคำตอบ

เด็กหนุ่มกับจักรยานสามล้อของเขาจู่ๆ ก็หายวับไปโผล่อีกที่ตรงสุดถนน ราวกับวิญญาน

เทเลพอร์ต

ถ้าโลกใบนี้ไม่ได้มีไฟแปลกประหลาดหลายรูปแบบ อวิหวนเจียงต้องนึกว่าตัวเองตาฟาดเห็นผีแน่ๆ

บนท้องถนนยามค่ำคืนทั้งเย็นเยียบและโล่งกว้าง เด็กหนุ่มกับจักรยานสามล้อของเขาเคลื่อนที่ไปข้างหน้าด้วยวิธี “เทเลพอร์ตครั้งละ 50 เมตร” หลังจากเทเลพอร์ตต่อเนื่องกันห้าครั้ง ก็หายลับไปจากลานสายตาของอวิหวนเจียงโดยสมบูรณ์...

มหัศจรรย์จริง ๆ

ไม่รู้ว่เด็กหนุ่มรู้ตัวว่าอวิหวนเจียงสะกดรอยตามตัวเอง หรือตกใจขี่เมาสองคน ถึงได้เปิดใช้สปีดไฟ แล้วเทเลพอร์ตหนีไปตลอดทาง เพียงครูเดียว อวิหวนเจียงก็ตามไม่ทันแล้ว

เขาบิบบหว่างคิ้วเบาๆ วันนี้โชคไม่ดีเอาเสียเลย จะจับหัวขโมย อีกฝ่ายก็ดันฆ่าเพื่อนร่วมทีมหนี แอบสะกดรอยตามเด็กหนุ่ม กลับยังหลุดรอดสายตาไปได้อีก

เห็นได้ชัดว่าหากคนในโลกแห่งไฟอยากทำผิดกฎหมายจะง่ายกว่าในโลกจริงเยอะ

เทเลพอร์ต ผ่าคลุมล่องหน หรือภูมิจำแนกพิศประโยชน์ ไฟประเภทนี้ที่ทำให้การทำผิดกฎหมายสะดวก ถ้าตกไปอยู่ในมือคนร้าย ผลที่ตามมาจะร้ายแรงจนไม่อาจคิด!

ไม่นานอวีห่านเจียงก็กลับมาถึงโกดัง

เซียวโหลวเห็นสีหน้าของเขาก็เดาผลลัพธ์ออกทันที “เด็กหนุ่มคนนั้นมีไฟพิเศษด้วยเหมือนกันเธอ” เขาเชื่อมั่นว่าด้วยความสามารถในการสะกดรอยตามระดับมืออาชีพของผู้กองอวีไม่มีทางปล่อยให้จักรยานสามล้อที่บรรทุกเสบียงเต็มคันหลุดมือไปได้อย่างแน่นอน เว้นแต่ว่าเด็กหนุ่มมีวิธีหลบหนีอื่น

อวีห่านเจียงพยักหน้าดังคาด “เขามีไฟเทเลพอร์ต เทเลพอร์ตทั้งคนทั้งจักรยานได้ครั้งละ 50 เมตร แล้วก็หายตัวไปภายในไม่กี่วินาที”

เล่าซิงเก๋อพูดอย่างสนใจ “เขาเทเลพอร์ตตัวเอง จักรยานที่ขี่ก็เทเลพอร์ตไปพร้อมกันเธอ ไฟใบนี้แข็งแกร่งมาก!”

เซียวโหลวมองเล่าซิงเก๋อที่ยิ้มตาหยี อดพูดไม่ได้ “คุณคงไม่คิดจะแย่งไฟเขาใช่ไหม”

เล่าซิงเก๋อยกไหล่ “ผมไม่ได้ป่าเถื่อนแบบนั้นซะหน่อย...จริงสิ พวกคุณมีไฟเด็ดๆอะไรบ้าง”

อวีห่านเจียงบอก “เตี้ยวไว้ค่อยคุยกัน ย้ายที่ก่อน”

เขาเซ็นรถเข็นที่บรรทุกเสบียงเต็มคันมุ่งหน้าไปไซด์ก่อสร้างพร้อมกับเซียวโหลวและเล่าซิงเก๋อ

ระหว่างทาง เซียวโหลวพูดขึ้นมาด้วยความรู้สึกเสียดายมาก “ผมจำคำหोंไปแปดหมื่นโกลด์ กลับได้พักแค่สามคืน คำนวณดูแล้วขาดทุนกว่าผู้ทำที่จ่ายรายวันตั้งหมื่นโกลด์...”

เล่าซิงเก๋อปลอบ “ไม่เป็นไร รอหุ้носังหาตกฮวบ ผมจะทำกำไรอย่างต่ำได้สองล้าน ถึงตอนนั้นไว้แบ่งครึ่งหนึ่งให้พวกคุณ จะได้ผ่านห้องลับหลังจากนี้ง่ายขึ้น แล้วอัปเกรดหนังสือสัญญาให้เร็วที่สุด”

“เยี่ยมเลย” เขียวโหลวหันหน้ามามองเล่าซิงเก๋อ ยิ้มจนดวงตาโค้งมน “ประธานเล่าหาเงินเก่งจริง ๆ ที่โลกจริงผมมีเงินเก็บอยู่ในธนาคารประมาณหนึ่ง ถ้ากลับไปได้อะไรเงินก้อนนี้ให้คุณช่วยเล่นหุ่นได้ไหม”

“ได้อยู่แล้ว...แต่อย่างแรกคือพวกเราต้องกลับไปให้ได้ก่อน” เล่าซิงเก๋อ หันตามองถนนที่เรียบเหงาและโล่งกว้าง พุดเสียงเบา “นี่เพิ่งจะ 3 โปดำ ระดับความยากก็สูงขนาดนี้แล้ว ผมละนึกภาพไม่ออกเลยจริงๆ ว่าห้องลับ 10 โปดำ ขึ้นไปจะยากขนาดไหน”

“ไม่ว่าระดับความยากจะแค่ไหน พวกเราก็ต้องกลับไปให้ได้ จะอยู่ที่นั่นต่อไปไม่ได้” น้ำเสียงของอิวานเจียงทู่มั่วต่ำและหนักแน่นมั่นคง รวากับมีพลังอย่างหนึ่งที่ชวนให้คนรู้สึกสบายใจในเวลากลางดึก “การมีไฟต่าง ๆ จะช่วยผู้ทำได้ แต่ก็เหมือนกันที่ไฟยังเป็นต้นเหตุของอาชญากรรม ที่โลกจริงมีกฎหมายกับหลักศีลธรรมคุมอยู่ แต่ว่าที่นั่นคนจำนวนมากไม่เลือกวิธีการเพื่อความอยู่รอด”

“ใช่ บางคนฆ่าโดยไม่ลังเล ที่น่ากลัวยิ่งกว่าคือพวกเขาฆ่าคนแต่ไม่ต้องการโทษนี่สิ” สีหน้าของเขียวโหลวเศร้าสลด พุดต่อเสียงเบา “ยิ่งไปได้ไกล ห้องลับยิ่งยาก คนชั่วแบบนี้จะยิ่งมีมากขึ้น”

“โลกของปลาใหญ่กินปลาเล็ก อัตราอยู่รอดของคนที่ใจคอเหี้ยมโหดมีมากกว่าอยู่แล้ว” อิวานเจียงเว่นจิ้งหะเล็กน้อย หันกลับไปมองทั้งสองคนพร้อมกับพุดเสียงเย็นชา “แต่ถ้าอาศัยวิธีฆ่าคนอื่นเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตอยู่ต่อไป กลับโลกจริงแล้วจะยังเป็นคนปกติได้อยู่อีกหรือ”

เขียวโหลวและเล่าซิงเก๋อต่างจมอยู่ในความคิด

ถ้าฆ่าคนอื่นเพื่อให้ตัวเองมีชีวิตอยู่ต่อไป มือทั้งสองข้างเปื้อนเลือดพวกเดียวกันจนกลายเป็นฆาตกร ต่อให้มีชีวิตอยู่ต่อไปก็อาจถูกฝนร้ายตามหลอกหลอนทุกคืน...มีชีวิตอยู่ต่อไปแบบนี้จะยังมีความหมายอะไร

แต่สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่พวกเขาต้องเผชิญในห้องลับในอนาคต

เมื่อถึงตอนที่คู่แข่งหรือตัวเองรอดไปได้แค่คนเดียวเท่านั้น บางทีพวกเขาเองก็อาจต้องเลือกอย่างช่วยไม่ได้

พอนึกถึงเรื่องพวกนี้ เขียวโหลวสั่นหลังเย็นวาบ เขาไม่อยากฆ่าคน แต่ในสถานการณ์ที่ไม่มีทางเลือก เขาเองก็ไม่อาจสละชีวิตตัวเองให้คนอื่นได้เหมือนกัน

เขาไม่ใช่แม่พระ ทำได้แค่นียหดเจตนาเดิมให้ได้มากที่สุด จะไม่กลายเป็นฆาตกรเลือดเย็นที่ฆ่าคนเป็นผักปลา

“ใกล้ถึงแล้ว” คำพูดของอวีหานเจียงปลุกเซียวโหลวจากภวังค์

เซียวโหลวเงยหน้ามอง เห็นเพียงไม้ไผ่ล่อออกไปมีไซต์ก่อสร้างที่มีแสงสว่างแห่งหนึ่ง ตอนนี้อยู่การก่อสร้างทั้งหมดแล้ว มองไม่เห็นเงาใครสักคน

อวีหานเจียงเล่า “ตึกนี้สูงสามชั้น มีห้องว่างหลายร้อยห้อง รอบๆ ไม่มีคนอยู่อาศัย พวกคนงานก็หยุดงานประท้วงกันหมดแล้ว พักอยู่ที่นี้น่าจะไม่มีใครมาเจอ”

เซียวโหลวถาม “พวกเราต้องอยู่ชั้นสาม แล้วเลือกห้องที่มองเห็นชัดที่สุดใช่ไหม”

อวีหานเจียงตอบ “ผมเช็คดูแล้ว ตรงมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือของชั้นสามเป็นห้องแบบสองห้องนอน สองห้องนั่งเล่น ผมนั่งทั้งสี่ด้านมีหน้าต่างสังเกตสถานการณ์ได้จากทุกทิศทาง ไม่มีมุมอับสายตา ถ้ามีคนเข้าไปใกล้พวกเรา จะรู้ตัวได้ทันที”

“ลำบากผู้กองอวีแล้ว” เซียวโหลวพูดด้วยรอยยิ้ม “ฉันพักห้องนั้นละกัน” ทั้งสามคนร่วมด้วยช่วยกันขนเสื่อไปห้องตรงมุมทิศตะวันออกเฉียงเหนือที่อยู่ชั้นสาม

แต่เพียงจะขนกล่องลงเข้าตึกไปได้ไม่เท่าไร อวีหานเจียงก็หยุดฝีเท้ากะทันหันลดเสียงลง “มีคน”

เซียวโหลวงั่นเล็กน้อย “หะ?”

อวีหานเจียงย้ำ “ในตึกนี้มีเสียงเท้าทั้งหมดสี่คน”

เมื่อได้ยินประโยคนี้อยู่กลางตึกเซียวโหลวแทบจะชนลูกไปทั้งตัว หน้าพหล่นถอดสีเล็กน้อย รู้สึกกระตือรือร้นคล้ายกับ “บุกบ้านผีสิงกลางตึก” เขาหันไปเหล่มองกลับพบว่าอวีหานเจียงแวตาสงบนิ่ง อีกฝ่ายลดเสียงลงพูดข้างหูทั้งสองคน “เมื่อสักครู่คนนั้นเคลื่อนไหวนิดหน่อยตรงบันได ผมได้ยินเสียงฝีเท้าอื่นที่แตกต่างจากพวกเราสามคน”

เซียวโหลวพูดอย่างเป็นกังวล “คงไม่ใช่ว่าหวัชโมยที่หนีไปได้วันนี้สะกดรอยตามพวกเรามาเน”

อวีหานเจียงสายหน้า “น่าจะเป็นเด็กหนุ่มซึ่งจักรยานสามล้อที่หนีไปเมื่อกี้มากกว่า ผมเห็นเขามาทางนี้ ไม่น่าจะอาจคิดจะใช้ไซค์ก่อสร้างเป็นที่อยู่ชั่วคราวก็ได้”

เซียวโหลวสงสัยเป็นอย่างมาก “ตกลงหมอนั้นเลียนแบบวิธีผ่านด่านของพวกเรา หรือแค่บังเอิญคิดเหมือนกัน”

ทั้งคู่ลดเสียงเบาตลอดการพูดคุย ใช้วิธี “กระซิบกระซาบ” เล้าชิงเก๋อฟังถึงตรงนี้ก็อดเสียงให้เบาลงด้วยเช่นกัน ถามว่า “พวกคุณรู้จักเขาไหม”

เซียวโหลวกับอวีหานเจียงสบตากันแวบหนึ่ง ปฏิเสธพร้อมกัน “ไม่รู้จัก”

เล้าชิงเก๋อลูบคาง “นั่นก็แปลกมาก ทำไมเขาต้องเลียนแบบกลยุทธ์ผ่านด่านของพวกเราด้วย ผู้ที่มีตั้งเยอะเยอะ แต่ดันตามพวกเรามาตั้งแต่ต้น บนหน้าของพวกเราเขียนแปะว่า [ผ่านด่านแน่นอน] ี่ไง”

เซียวโหลวพูดไม่ออกบอกไม่ถูก “เวลานักศึกษาสอบหรือลอกการบ้านจะเลือกลอกแต่คนที่คะแนนดี ถ้าเขาตั้งใจจะเลียนแบบกลยุทธ์ผ่านด่านของพวกเราจริง ๆ คงไม่มีทางทำทั้งที่ไม่รู้ว่าพวกเราจะผ่านด่านได้แน่นอนไหม เว้นแต่ว่า...เขารู้ตัวตนของพวกเรา เลยมั่นใจว่ามีโอกาสผ่านด่านสูงมาก ถึงได้อิงวิธีของพวกเรา”

เล้าชิงเก๋อเข้าใจ “พวกคุณสองคนทำลายสถิติโลกห้องลับ 3 โปแดงกับ 3 ข้าวหลามตัด ผู้กองอวีทำลายสถิติห้องลับ 2 โปดำ ส่วนอาจารย์เซียวก็ทำลายสถิติห้องลับ 2 ข้าวหลามตัดแบบลุยเดี่ยว ชื่อของพวกคุณถูกประกาศไม่รู้ตั้งกี่ครั้ง ถ้าเขารู้ว่าพวกคุณชื่อเซียวโหลวและอวีหานเจียง ต้องรู้สึกว่าคุณเองได้เจอกับท่านเทพแน่นอน เดินตามกันท่านเทพก็จะผ่านด่านได้”

อวีหานเจียงทำมือ “ซูว์” ตรงริมฝีปาก เป็นสัญญาณให้ทั้งสองคนวางกระเป๋าสะพายลงกับพื้น

เขาเอาเสปียงทั้งหมดในกระเป๋าออกมา จากนั้นกลับด้านในออกมาทั้งใบ

ตรงมุมด้านในของกระเป๋าเดินทางทั้งสามใบไม่คิดว่าจะมีกระดุมสีดำขนาดเท่าเล็บมือติดอยู่ อวีหานเจียงหยิบ “กระดุม” ขึ้นมาอย่างเบามือ ลำรวจอย่างละเอียดครู่หนึ่ง จากนั้นใช้นิ้วมือเขียนบนพื้นสามคำ “เครื่องดักฟัง”

เล้าชิงเก๋อ “...”

เซียวโหลว “...”

บ๊าฉิบ! นึกไม่ถึงว่าในกระเป๋าดำเนินทางจะถูกติดเครื่องดักฟังไว้ หมายความว่า การเคลื่อนไหวตลอดสองสามวันมานี้ของพวกเขาสามคนถูกอีกฝ่ายดักฟังหมดไส้หมดพุง!

อวี่หานเจียงหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาพิมพ์ “ผมมั่นใจว่าไม่เคยมีใครแตะต้องกระเป๋า คุณล่ะอาจารย์เซียว”

เซียวโหลวพิมพ์ตอบ “ของผมก็เหมือนกัน ในกระเป๋าใส่ไว้แค่ของกินสำหรับสามวัน ผมวางกระเป๋านบนพื้นแค่ตอนอยู่ในโฮมสเตย์ เวลาออกไปข้างนอกกระเป๋าใบนี้ไม่เคยอยู่ห่างจากตัวเลย”

เล่าชิงเก๋อพิมพ์ “ถ้าฉันเครื่องดักฟังถูกใส่เข้ามาได้ยังไง”

อวี่หานเจียงปล้นนึกถึงสิ่งหนึ่งขึ้นมาได้ “วันแรกที่มาถึงโลกนี้ พวกเราฟังหมอนั่นร้องเพลงไปสองเพลงแถวจัตุรัสกลางเมือง”

เซียวโหลวเองก็นึกออกเหมือนกัน รีบพิมพ์อย่างรวดเร็ว “ใช่ ตอนนั้นเขาร้องเพลง «ช่วงเวลาอันรุ่งโรจน์» กับ «นอกหน้าต่าง» คนในเมืองนี้ไม่เคยฟังทั้งสองเพลงนี้มาก่อน แต่ผู้ทำน่าจะเคยฟังกันทุกคน เขายืนยันตัวผู้ทำที่อยู่กลางฝูงคนได้จากการดูปฏิกิริยาตอบสนองของผู้ฟังที่ตรงนั้นนั่นแหละ”

แววตาของอวี่หานเจียงลึกล้ำ “ที่หมอนั่นร้องเพลงเปิดหมวกตรงจัตุรัสดูท่าแล้วไม่ได้เป็นอะไรที่ง่าย ๆ อย่างหาเงินเท่านั้น”

เด็กหนุ่มเคยเจออวี่หานเจียงกับเซียวโหลวที่ซานสุ่ยโฮมสเตย์ แล้วก็ได้เจออีกครั้งตอนหยุดฟังเขาทั้งสองที่จัตุรัสกลางเมือง บทเพลงอันคุ้นเคยรื้อฟื้นความทรงจำของเซียวโหลว สีหน้าของเซียวโหลวตอนนั้นทำให้เด็กหนุ่มมั่นใจว่าพวกเขามีสถานะเป็น “ผู้ทำ”

เครื่องดักฟังถูกใส่เข้ามาตอนไหน ทั้งสามคนไม่สังเกตเห็นแม้แต่บ่อย

เซียวโหลวพิมพ์ “เขาน่าจะมั่วไฟล็กไบที่ผลคือติดตั้งเครื่องดักฟังผ่านอากาศภายในขอบเขตที่กำหนด ไม่พอยังติดตั้งพร้อมกันได้หลายเครื่อง ไฟในตัวหมอนั่นแข็งแกร่งมากจริง ๆ”

ไบหนึ่งเทเลพอร์ต อีกไบหนึ่งเครื่องดักฟัง แม้ไฟทั้งสองไบจะไม่สามารถด้านการโจมตี แต่ด้วยไฟระดับเทพนี้เด็กหนุ่มหลบหนีและลอกเลียน

ชนิดที่ว่าหาตัวจับยาก ความสามารถในการหนีตายและลอกการบ้านของหมอนี่ อยู่ในระดับแนวหน้า!

ตำรวจสืบสวนสอบสวนมืออาชีพที่ตามจับคนร้ายอย่างอวีห่านเจียงยังถูก เขาสลัดทิ้ง มิหนำซ้ำยังถูกดักฟังอยู่ตั้งหลายวัน

ทั้งสามคนมองหน้ากันไปมา

ผ่านไปครู่หนึ่ง เล้าซิงเก๋อถึงได้กลั่นหัวเราะพลางพิมพ์ “หมอนี่เหมือน ลูกแมวหูตึงที่ปราดเปรียวและระแวงระวังตัวเลย”

เชียวโหลวนึกภาพตาม ยืมือออกมาเช่นกัน พิมพ์ไปว่า “เดาว่าตอนนั้นที่ผม กับผู้กองอวีชนกล่อ่งล้งจำนวนมากที่แปะว่าโปรดวางเบาๆ ด้านในมีกระຈก และของแตกง่าย ออกมา หมอนี่ก็เอาเครื่องดักฟังมาติดในกระเป๋าของพวกเรา ผ่านอากาศ พอได้ยินว่าพวกเราแยกเก็บเสบียง เขาก็เลยเลียนแบบตาม แถมยัง มาในเวอร์ชันอัปเกรด ทารกขยะไว้เก็บเสบียงแล้วเอาไปจอดไว้ในโกดัง”

อวีห่านเจียงเสริม “พอดักฟังได้ยินว่าผมกำลังสำรวจไซต์ก่อสร้าง เขาก็เลย มาดูลาดเลาที่นี้ด้วย จนเจอว่าเหมาะจะใช้เป็นที่ซ่อนตัว”

เชียวโหลวนพิมพ์ต่อ “พวกเราจับหัวขโมยกลางดึก ปรากฏว่าหัวขโมยดันมา เพื่อนร่วมทีมโดยไม่คาดคิดแล้วหนีไป ผู้กองอวีตัดสินใจย้ายทันที พอเขาได้ยิน ก็กังวลว่ามันจะย้อนกลับมาทำร้ายผู้ทำ เลยย้ายออกทันทีด้วย”

เล้าซิงเก๋ออดแซวไม่ได้ “เขาเลียนแบบกลยุทธ์ผ่านด่านของพวกเราจริงๆ”

เชียวโหลวนยิ้ม “ผมในฐานะอาจารย์อดชมไม่ได้จริงๆ เขาเป็นนักศึกษา ที่ลอกการบ้านได้เนียนที่สุดเท่าที่เคยเจอมา ไม่ใช่แค่เรียนรู้แล้วเอาไปใช้นะ แต่ ยังอัปเกรดและดัดแปลงกลยุทธ์ของพวกเราด้วย”

ผู้กองอวีซ่อนเสบียงด้วยการเขียนว่า “โปรดวางเบาๆ ด้านในมีกระຈก และของแตกง่าย” ส่วนเจ้าหมอนี่ปลอมเป็นถุงขยะ ซ้ำยังละเลงไขและน้ำผลไม้ ไว้บนถุง เหมือนหนึ่งจนไม่มีใครอยากเข้าใกล้

อวีห่านเจียงหาวิธีหวั่นใจของยายบ้านมาชนยายเสบียง ส่วนเด็กหนุ่ม ใช้จักรยานสามล้อปลอมเป็นรถเก็บขยะที่ขี่หนีได้ทุกเมื่อ

ลอกการบ้านได้ถึงระดับนี้ พูดยได้เลยว่า เจ้าหมอนี่ฉลาดเป็นกรด

เล้าซิงเก๋อถาม “ผู้กองอวีมีแผนยังไ้ จะจัดการเขาไหม”

อิวี่ห่านเจียงครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง พิมพ์ข้อความหนึ่งบรรทัด “เขาแค่ดักฟัง กับเลียนแบบวิธีผ่านด่านของพวกเรา อีกอย่างทั้งที่รู้ที่เก็บเสียงของพวกเรา แต่ไม่เคยคิดจะขโมย เห็นได้ชัดว่าไม่มีเจตนาร้ายกับพวกเรา ตอนนี้อย่าจำเป็น ต้องทำอะไรเขา อาจารย์เซียวคิดว่ายังงัยบ้าง”

อิวี่ห่านเจียงหันไปมองเซียวโหลว ถามความเห็นจากเขา

เซียวโหลวตอบ “ถ้าตอนสอบมีนักศึกษาโกง ผมจะจับตัวมาดักเตือน แน่نون แต่การเอาชีวิตรอดในโลกนี้มันยากเกินไป ถ้าผ่านด่านได้ด้วยการลอก กลยุทธ์ก็ถือซะว่าเป็นความสามารถของเขา” เซียวโหลวเว้นจังหวะเล็กน้อย จากนั้นพิมพ์ต่อ “ยิ่งไปกว่านั้นนะ ผมสนใจไฟส่องใบที่มีฟังก์ชันดักฟังกับเทเล-พอร์ตของเขามาก”

อิวี่ห่านเจียงว่า “ในเมื่อคุณสนใจ งั้นลองจับตัวเขามาดูก่อน”

วินาทีถัดมา เขาหยิบเครื่องดักฟังขนาดเท่ากระดุมขึ้น พุดเสียงเบา “เมื่อก๊ หูผาด ไม่ใช่เสียงผีเท้า ที่นี้เปลี่ยขนาดนี้ ไม่มีคนแนนอน พวกเราชนเสียงต่อ ถေး ขนของให้เสร็จสำคัญกว่า”

เซียวโหลวร่วมมือด้วย “ได้ ประธานเส้าเผ้าอยู่ตรงนี้แล้วกัน ผมกับ ผู้กองอวี่จะลงไปชนของด้านล่าง”

เส้าชิงเกออี้ม “ไม่มีปัญหา”

เมื่อพุดจบอิวี่ห่านเจียงก็ขยิบตาให้ทั้งสองคน จากนั้นวางเครื่องดักฟังไว้ ตรงมุมผนัง

พวกเขาไม่ได้ลงไปชนกล่องลังด้านล่าง หลังจากลงไปถึงชั้นสองแล้ว ก็ เดินไปตามทางเดินชั้นสองจนสุดทิศตะวันตก จากนั้นเบาเสียงผีเท้า ย่องขึ้นมา ชั้นสามอย่างไร้รู้เสียง โดยมีอิวี่ห่านเจียงนำหน้า

อิวี่ห่านเจียงคุ้นเคยภายในตึกนี้เป็นอย่างดี

ทิศตะวันออกเฉียงเหนือและทิศตะวันตกเฉียงเหนือของชั้นสามมีห้อง ที่มีทัศนวิสัยกว้างที่สุดฝั่งละห้อง แต่หน้าต่างจะเห็นความเคลื่อนไหวแค่บริเวณ รอบนอกและล่างตึกเท่านั้น มองไม่เห็นความเป็นไปภายในอาคาร

พวกเขาเดินมาจากทางเดินชั้นสอง แล้วขึ้นบันไดมาถึงชั้นสาม ตลอดเวลา นั้นแทบไม่มีเสียงเล็ดลอด

อวีหานเจียงเดินเข้าไปในห้องมุมทิศตะวันตกเฉียงเหนือชั้นสาม

ภายในห้องมีเสปียงวางอยู่ไม่น้อยดังคาด เด็กหนุ่มรูปร่างผอมบางคนหนึ่ง กำลังแอบอยู่ตรงหน้าต่าง มองดูด้านล่างตึกผ่านร่องหน้าต่าง

เห็นได้ชัดว่าเขาได้ยินบทสนทนาของพวกเขาผ่านเครื่องดักฟัง จึงนึกว่า ทั้งสามคนลงไปชนเสปียงด้านล่างต่อ แต่มองดูอยู่นาน ด้านใต้ตึกกลับไม่พบเงาใครสักคน

เด็กหนุ่มกำลังงุนงง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงทุ้มเย็นเยียบดังมาจากด้าน หลัง...

อวีหานเจียงพูดเสียงเย็น “ไม่ต้องหาแล้ว พวกเราอยู่นี่”

เด็กหนุ่มสะดุ้งโหยง ตัวพลันแข็งทื่อประหนึ่งรูปปั้น

เซียวโหลวบอกอย่างอ่อนโยน “พวกเราเจอเครื่องดักฟังที่นายติดตั้งไว้แล้ว เมื่อกี้ผู้กองอวีจึงใจพูดให้ได้ยินนะ จะได้ไม่ทันระวังตัว”

เส้าชิงเก๋อมองเด็กหนุ่มคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ไม่ต้องตื่นเต้น ตอนนี้นาย อยู่ชั้นสาม โดดลงไปข้างล่างจะหักเอา”

เด็กหนุ่ม “...”

เขาพูดต่อ “ถ้าไฟเทเลพอร์ตของนายเทเลพอร์ตแนวตั้งได้ จะโดดหน้าต่าง ก็ได้นะ เพียงแต่เสปียงพวกนี้พวกเราขอก็แล้วกัน” พูดจบเขาก็เปิดถุงขยะสีดำ หนึ่ง หยิบนมที่แพ็กเก็จสภาพดีออกมา แล้วใช้มือโยนขึ้นลงเบาๆ “ไม่เลว นมข้าวโอ๊ตชะด้วย ฉันชอบดื่มที่สุด”

เด็กหนุ่ม “...”

พวกคนโกหก!

ไหนว่าจะลงไปชนเสปียงด้านล่างไป ไม่คิดว่าจะแอบย่องขึ้นมาชั้นสาม ฟังทิศตะวันตกจับเขาซะงั้น

เด็กหนุ่มมองชายร่างยักษ์สามคนที่ลั่นสูงมากกว่าช่วงศีรษะ มุมปากสัน เล็กน้อย “พวกคุณ พวกคุณจะทำอย่างไร”

ทั้งสามคน “...”

ประโยคนี้พวกเขาควรเป็นคนถามไม่ใช่เธอ

52

ห้องลับผีร้าย

ท่าทางสับสนเล็กน้อย ด้วยความหวาดกลัวของเด็กหนุ่มเหมือนกับกระต่ายตัวน้อยที่หลงเข้าไปในรังหมาป่า

เซียวโหลวที่ถูกมองเป็น “หมาป่า” หัวเราะไม่ได้ร้องไห้ไม่ออก เขาก้าวไปด้านหน้า พูดอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องกลัว พวกเราไม่ได้จะทำร้ายนายหรอก แค่อยากรู้ว่ามีเป้าหมายอะไรกันแน่ ทำไมต้องติดตั้งเครื่องดักฟังในกระเป๋าเดินทางกันด้วย”

เส้าชิงเก่อหรีตา พูดคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม “ดูท่าไฟเทเลพอร์ตจะใช้แนวตั้งไม่ได้สินะ”

เด็กหนุ่มหลบสายตาดูอย่างลนลาน เห็นได้ชัดว่าจู่ถูกจุดแล้ว

เส้าชิงเก่อพูดต่อ “ในเมื่อหนีไม่รอดแล้ว งั้นก็สารภาพแต่โดยดีเถอะ”

เซียวโหลวยิ้ม “นายดักฟังพวกเราคุยกัน น่าจะรู้ว่าผู้กองอวีคนนี่ของพวกเราเป็นตำรวจสืบสวนสอบสวนที่ถนัดจับผู้ร้ายโดยเฉพาะ นายคงไม่อยากถูกเขาใช้กำลังสอบสวนหรอกใช่ไหม”

ทั้งสองคนแสดงละครเข้ากันเป็นปีเป็นขลุ่ย อวีหวนเจียงให้ความร่วมมือด้วยการปั้นหน้าเย็นชา สายตาคมกริบของเขาจ้องเขม็งไปที่ใบหน้าของเด็กหนุ่มที่ทาฝุ่นไว้ทั่ว เอ่ยเสียงเย็น “พูดมา ฉันไม่อยากลงไม้ลงมือ”

เด็กหนุ่มถูกจ้องทั่วทั้งตัวจนรู้สึกอึดอัด ก้มหน้าบอกลีingsั้น “ผม...ผมพูดก็ได้...”

อวีหานเจียงถาม “ที่ดักฟังพวกเราเพราะอยากเลียนแบบกลยุทธ์ผ่านด่าน
เธอ”

เจ้าตัวริบสายหัวอธิบาย “ไม่...ไม่ใช่ละ ผมไม่ได้เลียนแบบพวกคุณ ผม
ตั้งใจจะเก็บเสบียงไว้ในโกดัง แล้วใช้ไซต์ก่อสร้างเป็นที่ซ่อนตัวตั้งแต่แรกแล้ว...
บังเอิญติดตรงกันเท่านั้น”

เซียวโหลวกับอวีหานเจียงสบตากันแวบหนึ่ง เห็นได้ชัดว่าไม่ค่อยเชื่อ
เล่าซิงเก๋อเล็กคิว “บังเอิญ? บังเอิญตรงกันเยอะขนาดนี้ นายคิดจะหลอก
ใครหะ”

เด็กหนุ่มชี้แจงเสียงเบา “จริงๆ นะครับ...เพราะว่า นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่ผม
เข้าห้องลับ 3 โปดำ”

คำตอบนี้เล่นเอาทั้งสามคนอึ้งไปพร้อมกัน

ไม่ได้เข้าครั้งแรก?

เซียวโหลวถามต่อทันที “ความหมายของนายคือ ก่อนหน้านี้เคยเข้า
ห้องลับ 3 โปดำมาแล้วหรือ”

เด็กหนุ่มพยักหน้า รวากับนิกประสภารณเลร้ายบางอย่างออก ริมฝีปาก
ซีดลงเล็กน้อย ดวงตาดำฉายแววเจ็บปวด “ครั้งก่อนผ่านด่านลี้มเหลว ผมอยู่รอด
ได้ถึงแคว้นที่ห้าก็ถูกคัดออกครับ”

อวีหานเจียงถามต่อ “โลกห้องลับที่คนถูกคัดออก ไม่ใช่ว่าถูกกำจัด
หรอกหรือ”

เด็กหนุ่มหน้าซีดเผือดกว่าเดิม เสียงเบายิ่งกว่าขลุ่ย “พวกคุณ...พวกคุณ
เคยได้ยินห้องลับฝันร้ายไหมครับ”

เซียวโหลวกับอวีหานเจียงสบตากันแวบหนึ่ง ผู้คุมห้องลับเคยย้ากับ
พวกเขาว่า หลังจากถูกคัดออกจากโลกห้องลับ จะถูกส่งเข้าไปในห้องลับฝันร้าย
รับบทหลงโทะ โอกาสรอดชีวิตจากห้องลับฝันร้ายมีไม่ถึง 0.1% เจ้าเด็กนี่รอด
ออกมาได้จริงหรือ

รวากับยีนยันความคิดของเซียวโหลว เด็กหนุ่มพูดต่อ “ผมรอดจาก
ห้องลับฝันร้ายแล้ว จากนั้นกลับมาฝาด่านที่ห้องลับ 3 โปดำใหม่อีกครั้ง”

ข้อมูลเยอะเกินไปแล้ว!

เซียวโหลวนึกไม่ถึงว่าในตัวเด็กหนุ่มจะมีความลับมากมายขนาดนี้

ถ้าเขามีข้อมูลเกี่ยวกับห้องลับฝันร้าย ก็จะเป็นข่าวกรองที่สำคัญมากสำหรับพวกเขาทั้งสามคนอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะไม่เคยมีใครมีประสบการณ์ถูกส่งเข้าห้องลับฝันร้ายหลังถูกคัดออกมาก่อน ถ้าเกิดวันหนึ่งถูกคัดออกขึ้นมา การได้รู้ข้อมูลส่วนหนึ่งล่วงหน้าจะเป็นประโยชน์มากแน่

อวี๋หวนเจียงส่งสายตาให้เซียวโหลว พุดเสียงต่ำ “มัดเขาไว้ แล้วถามให้ละเอียดชัดเจน”

เซียวโหลวเข้าใจในทันที หยิบวงเวียนออกมาวางแหวนขนาดไม่เท่ากันหลายวง จากนั้นกระดิกนิ้วเบาๆ เห็นเพียงขาทั้งสองข้าง เอว และลำตัวของเด็กหนุ่มถูกวางแหวนรัดไว้แน่นหนา ทั้งส่วนบนส่วนล่างของร่างกายถูกรัดจนแทบจะกลายเป็นบะจ่าง

เด็กหนุ่มที่ถูกวางแหวนรัดตักใจจนพุดไม่ออก หน้าตาเต็มไปด้วยความหวาดกลัว “พวกคุณจะทำอะไร! อย่า อย่าฆ่าผม...”

เซียวโหลวยิ้มน้อยๆ “ใจเย็น แค่นักนายหินเท่านั้น ตอนที่นายค่อยๆ เล่ามาสิ ถ้าข้อมูลที่เล่ามาทำให้พวกเราพอใจได้ก็จะปล่อยนายไป”

เด็กหนุ่มลองขยับแขน พบว่าทั้งตัวถูกวางแหวนรัดไว้ ขยับเขยื้อนไม่ได้แม้แต่เน้ย เขาอยากร้องไห้แต่ไม่มีน้ำตาออกมา จ้องเซียวโหลวตาละห้อย “ปล่อยผมก่อนได้ไหม แล้วจะบอกทั้งหมดไม่เล่นตลก...”

เซียวโหลวหัวเราะน้อยๆ “ไม่ได้ ยังไงชะนาก็มีไฟแปลกๆ เยอะ ถ้าเกิดหนีขึ้นมา ผู้กองอวี๋ก็ไล่ไม่ทัน”

อวี๋หวนเจียงพยักหน้า “พุดมา”

เด็กหนุ่มขำเลียงมองอวี๋หวนเจียงอย่างกระอักกระอ่วน พบว่าใบหน้าของชายหนุ่มเย็นชา สายตาราวกับจะจ้องหน้าเขาให้ทะลุเป็นรู จึงทำได้เพียงรับสารภาพ “ห้องลับฝันร้ายห้องอื่นเป็นยังไงผมไม่แน่ใจ รู้แค่ว่าหลังถูกคัดออกจากห้องลับ 3 โปดำ ผู้ทำทุกคนจะถูกโยนทิ้งไว้ในเมืองที่ไม่รู้จัก ไม่ให้เงินติดตัวสักแดงเดียว ผู้ทำต้องอยู่รอดให้ครบสิบสี่วัน”

เซียวโหลวแปลกใจมาก “ทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีเงินสักแดง แล้วอยู่ให้รอดสิบสี่วันเนี่ยนะ”

ระดับความยากสูงกว่า [ห้องลับวิฤตติการเงิน] มากโข ห้องลับนี้ถึงแม้ว่าราคาราค้าจะพุ่งขึ้นอย่างบ้าคลั่ง แต่ในวันแรกราคายังไม่ขึ้น ผู้ทำทุกคนต่างมีเงินทุนเริ่มต้นคนละหนึ่งแสนโกลด์ จึงักกตุนเสบียงได้ ที่จริงขอแค่รักษาเสบียงไว้ให้ได้ การผ่านด่านก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากเย็น

แต่ถ้าทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีเงินสักแดง อาหารและที่พักล้วนเป็นปัญหา ต้องอยู่ให้รอดสิบสี่วันเธอ เด็กอย่างเขาเอาชีวิตรอดออกมาได้อย่างไร!

เล่าซึ่งเก๋ถามอย่างสงสัย “สิบสี่วันนั้นนายใช้ชีวิตยังไง?”

เด็กหนุ่มก้มหน้า พูดเสียงแผ่ว “คนในโลกนั้นเย็นชามาก เจอขอทานไม่เคยให้เงิน หนำซ้ำผู้ทำก็ทำงานทำไม่ได้ ยังดีที่ผมร้องเพลงเป็น ก็เลยร้องเพลงเด็กตามข้างถนน หาเด็ก ๆ ที่ชอบเพลงที่ผมร้อง แล้วขอขนมชนิดน้อยมา ผมปลอมเป็นคนเก็บขยะ นอนข้างทางทุกคืน ไปร้านขนมปังขออาหารหมดอายุ น้ำดื่มก็ดื่มแต่น้ำประปาต้ม...”

ไหล่ของเขาสั่นเบาๆ เห็นได้ชัดว่าไม่ยากนักถึงประสบการณ์ดังฝันร้ายนั้น “ช่วงที่ลำบากที่สุด สามวันผมได้กินแค่ขนมปังเส้นยวหนึ่ง ทิวจนเดินไม่ไหวหลายวันช่วงหลังๆ ไม่มีอาหารเลยต้องกินใบไม้เข้าไปเยอะๆ... ผมเห็นผู้ทำหลายคนหิวตายทั้งเป็น ห้องลับฝันร้ายครั้งนั้น สุดท้ายมีแค่ผมคนเดียวที่เหลือรอด”

ความหิวโหยที่น่ากลัวจะทรมานจิตวิญญาณและทำลายความตั้งใจของคน ความอยากอาหารเป็นธรรมชาติของมนุษย์ ต้องหิวโซติดต่อกันหลายวัน เป็นประสบการณ์แบบไหนะหรือ คนในโลกจริงคงยากจะเข้าใจ เพราะเดี๋ยวนี้สภาพความเป็นอยู่ของพวกเขาดีขึ้นแล้ว เรื่องท้องหิวยิ่งไม่ต้องพูดถึง กินอิ่มหมีพีมันทุกวัน

แต่เด็กหนุ่มคนนี้ต้องตกอยู่ในสภาพที่ทั้งเนื้อทั้งตัวไม่มีเงินสักแดง อาศัยกินขนมปังหมดอายุ ขนมที่แลกมาจากการร้องเพลง กับใบไม้ตามข้างถนน ใช้ชีวิตอย่างยากลำบากเป็นเวลาสิบสี่วัน

พลังชีวิตติดอย่างกับแมลงสาบยังงัยงั้น

แรกเริ่มเดิมทีเซียวโหลวรู้สึกว่าเด็กคนนี้จะวังตัวแฉ เหมือนกับสัตว์ตัวน้อยที่ตื่นตัว ตอนนี้อัดชื่นชมพลังใจของเขาไม่ได้ สัตว์ตัวเล็กๆ ที่เอาชีวิตรอดท่ามกลาง

ปาที่เต็มไปด้วยสัตว์ดุร้ายมาได้ฉันไม่ธรรมดาเลย

ผ่านโลกน่าสยดสยองขนาดนั้นมาได้ พอมาอยู่ที่นี่จึงไม่แปลกใจที่เขาจะปลอมเป็นคนเก็บขยะ เก็บเสียบังไว้ในรถขยะ ละเลงหน้าตาตัวเองจนสกปรกมอมแมม...เขาทนอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ยากลำบากที่สุดได้เพื่อความอยู่รอด

ท่าที่ที่เซียวโหลวมีต่อเด็กหนุ่มอ่อนโยนขึ้นหลายส่วน ถามว่า “นายถูกคัดออกจากห้องลับ 3 โพดำ แล้วไปห้องลับฝิ่นร้าย พอออกมาจากที่นั่นก็กลับมาฝาด่านที่ห้องลับ 3 โพดำใหม่ใช่ไหม”

เด็กหนุ่มพยักหน้า “กฎเป็นแบบนี้ครับ”

เซียวโหลวเรียกวางแหวนทั้งหมดที่อยู่บนตัวเด็กหนุ่มกลับคืน เดินเข้าไปตบเบาๆ “รอดจากห้องลับฝิ่นร้ายออกมาได้ไม่ง่ายเลยจริงๆ ผู้คุมห้องลับเคยบอกว่าโอกาสรอดชีวิตมีแค่ 0.1% เท่านั้น”

เด็กหนุ่มยิ้มขมขื่น “โชคดีที่ผมร้องเพลงเป็น พออาศัยร้องเพลงขอขนม นิดๆ หน่อยๆ จากเด็กๆ ไม่อย่างนั้นคงหิวตายไปแล้ว”

อิวี่หวนเจียงสนใจปัญหาก็อย่างหนึ่งมากกว่า “ในเมื่อขนาดห้องลับฝิ่นร้าย นายยังรอดมาได้ ทำไมถูกคัดออกจากห้องลับ 3 โพดำล่ะ”

เด็กหนุ่มสีหน้าเศร้าสลด ก้มหน้าเล่า “ห้องนี้ผมจับคู่ได้เพื่อนร่วมทีมที่บังเอิญเข้ากับผมเรียนอยู่มหาลัยเดียวกัน ผมเชื่อใจเขามาก พวกเราซุ่มเสียบังแล้วไปพักที่ซานสุ่ยโฮมสเตย์ด้วยกัน คืนวันที่สอง เสียบังของพวกเราถูกขโมยไปเกือบหมด เหลือแค่ผมกับบะหมี่กึ่งสำเร็จรูปอย่างละลัง ถึงจะน้อยไปหน่อย แต่ถ้ากินอย่างประหยัดก็ยังพออยู่ได้”

เขาเว้นจังหวะเล็กน้อย แล้วพูดต่อ “นี่ไม่ถือว่าคืนเดียวกันนั้น เขาถึงกับทิ้งผมแล้วขโมยเสียบังชุดนั้นไป”

เซียวโหลว “...”

หักหลังเพื่อนร่วมทีมยามคับขันอีกแล้ว

ในโลกใบนี้ความเชื่อใจกลับกลายเป็นสิ่งที่มีราคาแพงที่สุด

เด็กหนุ่มเล่าอีก “โชคดีที่ผมเจอผู้หญิงใจดียอมแบ่งของกินให้กินหน่อย เลยนมาได้จนถึงวันที่สี่ แต่ที่ซานสุ่ยโฮมสเตย์เสียบังของพวกผู้ทำถูกขโมยไม่หยุด ทุกคนเริ่มสงสัยว่าในกลุ่มผู้ทำจะมีหนอนบ่อนไส้ ในบรรดาผู้ทำรอบนั้น

มีหนายความที่เก่งมากคนหนึ่ง เขาตัดสินใจรวบรวมผู้ทำทั้งหมด พอเจอไซค์ก่อสร้างพวกเราก็ก๊วยเสบียงไปอยู่ทีนนัด้วยกัน

“ทุกคนรวมเสบียงทีเหลืออยู่ แจกจ่ายอย่างเท่าเทียม อยู่รอดเจ็ดวันได้ไม่มีปัญหา

“แต่พอเข้าวันที่ห้า ทั้งเมือง A เข้าสู่ความโกลาหลเต็มรูปแบบ ฝั่งเรือนจำมีนักโทษยกโขยงแหกคุกออกมา พวกมันถืออาวุธติดไฟทรีพีย่สินไปทั่วเมืองเกิดการฆ่าฟัน ปล้นทรัพย์ และวางเพลิง ในกลุ่มผู้ทำมีคนไม่ฟังคำสั่ง จุดไฟตัมบะหมี่กลางดึก แสงไฟล่อพวกนักโทษมา...สุดท้ายพวกผู้ทำก็ถูกฆ่าหมู่”

ทั้งสามคนฟังถึงตรงนีต่างซ็อกในใจ!

อวีห่านเจียงเดาถูกว่าทางฝั่งเรือนจำต้องเกิดเรื่องขึ้นแน่ แต่นึกไม่ถึงว่านักโทษจะแหกคุกออกมาฆ่า ปล้น และเผาทำลาย นี่แทบจะไม่ใช่อหองลับวิฤติการเงิน อีกนิตก็ป็นวันสิ้นโลกวินาศสันตะโรแล้ว

เซียวโหลวพูดอย่างสงสัย “ในเมื่อนายเคยเข้าหองลับ 3 โพดำมาครั้งหนึ่งแล้ว รู้เนื้อเรื่องของหองลับนี้ดี ทาวิธีซ่อนตัวจนผ่านด่านเองก็ได้นี้นา มีเป้าหมายอะไรกันแน่ถึงติดตั้งเครื่องดักฟังไว้ที่พวกเรา”

เด็กหนุ่มตอบ “ผมไม่ได้ติดตั้งเครื่องดักฟังไว้แค่กับพวกคุณ แต่ใส่ไว้ในกระเป๋าทองของผู้ทำทุกคน คนละเครื่อง...ไฟดักฟังใบนี้ติดตั้งพร้อมกันได้สามเครื่อง ผมแบ่งช่วงเวลาดักฟังที่ผู้ทำพูดคุยกันเพื่อหาหนอนบ่อนไล่ให้เจอ”

อวีห่านเจียงจุกคิดทันที “หมายความว่า ตอนทีพวกเราจับหัวขโมยคีนนี้ป็นไปได่มากกว่าคนที่ฆ่าเพื่อนร่วมทีมแล้วหนีไปจะเป็นหนอนบ่อนไล่แฝงตัวอยู่ในกลุ่มผู้ทำหรอ”

เด็กหนุ่มพยักหน้า “จนตอนสุดท้ายทีพวกเราถูกคัดออก ถึงเพ่งรู้ว่ามีหนอนบ่อนไล่แฝงตัวอยู่ในกลุ่มพวกเรามาตลอด คอยขโมยเสบียงทั้งหมดสถานะทีแท้จริงของเขาไม่ใช่ผู้ทำ แต่ป็นตัวละครอิสระของโลกนี้ กะจะอาศัยวิฤติการเงินรวยข้ามคีน”

เซียวโหลวสรุป “หรือก็คือหองลับ 3 โพดำไม่ได้มีแค่วิฤติการเงิน แต่ยังมีบอสลับทีต้องจัดการอีกใช้ไหม ถ้าผู้ทำไม่ระวังมากพอจนเสบียงถูกขโมยไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ตัวว่าในกลุ่มมีหนอนบ่อนไล่ สุดท้ายอาจโดนฆ่าหมู่หรอ”

เด็กหนุ่มตอบ “ใช่ครับ หมอนั่นรู้เรื่องผู้ทำเยอะมาก มันเรียกพวกเรว่าคนต่างถิ่น”

ความยากที่แท้จริงของห้องลับ 3 โปดำไม่ใช่แค่วิกฤตการเงิน

ตอนแรกเชื่อว่าไหลวเองก็ประหลาดใจ ก่อนที่จะเกิดวิกฤตการเงิน ผู้ทำทุกคนได้รับเงินหนึ่งแสนโกลด์ ซึ่งเป็นเงินทุนเริ่มต้นที่มีมูลค่าเท่ากับหนึ่งพันหยวน เงินจำนวนนี้กว่าวนซื้อของกินในซูเปอร์มาร์เก็ตพอสำหรับหนึ่งสัปดาห์ได้ไม่มีปัญหา

เทียบกับชาวเมืองที่ประสบวิกฤตการเงินแบบไม่ทันตั้งตัว ผู้ทำต่างถิ่นรู้ล่วงหน้าว่าวิกฤตการเงินจะปะทุขึ้น ก็กักตุนเสบียงเตรียมล่วงหน้าให้เพียงพออยู่รอดครบเจ็ดวันจึงไม่ใช่เรื่องยากเลย

แถมคนที่เชี่ยวชาญด้านเศรษฐศาสตร์เหมือนอย่างเล่าซิงเกอ ไม่แน่นอนหาเงินจากห้องลับวิกฤตการเงินได้

แต่ผู้คุมห้องลับ A โปดำและ A ดอกจิกจะใจดีขนาดนั้นเลยหรือ

ดูท่าว่าผู้คุมทั้งสองชุดหลุมพรางนับไม่ถ้วนรอทุกคนไว้ตั้งแต่แรกแล้ว

เสบียงของผู้ทำถูกขโมยไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นเหตุการณ์ที่หลีกเลี่ยงไม่ได้

ผู้คุมห้องลับ A โปดำจัดแจงส่งตัวละครอิสระปลอมเป็นผู้ทำเข้ามาในโลกนี้เพื่อขโมยเสบียงโดยเฉพาะ ถ้าทุกคนไม่ตระหนักถึงจุดนี้ ระวังตัวไม่มากพอ ก็จะถูกขโมยของจนหมดเกลี้ยง แล้วถูกคัดออก

มีแค่คนอย่างอวีหานเจียงที่รอบคอบมากพอที่จะแยกเสบียงเก็บไว้ ถึงจะอยู่รอดในห้องลับ 3 โปดำได้

ที่เด็กหนุ่มติดตั้งเครื่องดักฟังไม่ใช่เพราะต้องการเลียนแบบวิธีผ่านด่าน แต่เป็นเพราะเขาผ่านเรื่องราวต่างๆ มากเกินไป เพื่อนร่วมทีมหักหลัง กลุ่มพันธมิตรผู้ทำชั่วคราวถูกสังหารหมู่ ความหิวโหยที่น่ากลัวในห้องลับผันร้ายลึกส่วนที่ใช้ชีวิตด้วยการกินของหมดอายุและไปไม่

หากเปลี่ยนเป็นคนทั่วไป สภาพจิตใจคงพังไม่มีเหลือไปนานแล้ว

เขาไม่กล้าเชื่อใจผู้ทำคนไหนอีก ดังนั้นตอนที่เข้ามาในห้องลับ 3 โปดำอีกครั้งจึงไม่เลือกจับคู่ทีม แล้วติดตั้งเครื่องดักฟังไว้ในกระเป๋าสะพายของผู้ทำทุกคน เพียงเพื่อต้องการหาหัวขโมยเสบียงซึ่งแฝงตัวอยู่ในหมู่ผู้ทำ แล้วอยู่ให้ไกล

จากคนคนนั้น ผ่านด่านเองอยู่เงียบๆ

แนวคิดของอวีหานเจียงเป็นวิธีผ่านด่านที่ถูกต้องอย่างไม่ต้องสงสัย ซึ่งบังเอิญตรงกับความคิดของเด็กหนุ่มพอดี

เซียวโหลวมองใบหน้ามอมแมมของเขาก่อนถามว่า “นายก้าบอกความลับนี้กับพวกเรา ไม่กลัวถูกฆ่าปิดปากเธอ”

เด็กหนุ่มยิ้มขึ้น “พวกคุณคนหนึ่งเป็นตำรวจสืบสวนสอบสวน คนหนึ่งเป็นศาสตราจารย์มหา’ลัย แล้วก็อีกคนเป็นเจ้าของกิจการ ถ้าขนาดพวกคุณยังต้องฆ่าคนเพื่อผ่านด่าน ผู้ทำในโลกนี้ยังมีความเป็นคนอยู่หรือเปล่า ผมเองก็คงไปได้ไม่ไกล ถูกคัดออกไว้น้อยจะได้ไม่ทรมานมาก”

มองความเศร้าสลดในดวงตาของเด็กหนุ่ม เซียวโหลวอดเสียตายขึ้นมาเล็กน้อยไม่ได้...เด็กคนนี้อายุแค่สักสิบเจ็ดสิบแปด ถูกทิ้งไว้ในโลกที่โหดร้ายทารุณเช่นนี้ เผชิญความทุกข์ทรมานมากมาย ไม่ง่ายเลยจริงๆ

คิดภาพไม่ออกเลยว่าหลายวันนั้นที่เขากินไปไม่มีชีวิตรอดมาได้อย่างไร

เซียวโหลวถอนหายใจเบาๆ “นายพูดถูก จริงที่พวกเราอยากผ่านด่านแต่ขอแค่ผู้ทำคนอื่นไม่มาหาเรื่อง พวกเราก็จะไม่มีทางไปฆ่าแกงใคร เอาเถอะ...โลกนี้มันบ้าไปแล้ว แต่พวกเรายังไม่ได้บ้านี่นา”

ประโยคสุดท้ายของเซียวโหลวทำให้เด็กหนุ่มอึ้งไปเล็กน้อย ดวงตาแดงก่ำทันที

เห็นได้ชัดว่าเขานึกถึงประสบการณ์ที่ตัวเองถูกหักหลัง

ตอนนั้นสู้มจับทีมในห้องลับ 3 โปดำ บังเอิญได้เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยพอดี ในโลกที่ไม่คุ้นเคยได้เจอรุ่นพี่จากมหาวิทยาลัยเดียวกันโดยบังเอิญ เขาดีใจจนแทบบ้า จึงไ้ไ้ใจยกเงินโกลด์ของตัวเองให้รุ่นพี่ใช้ด้วยกัน เชื้อฟังการจัดแจงของรุ่นพี่เข้าพักที่ซานสุ่ยโฮมสเตย์ ซ่อนเสบียงทั้งหมดไว้ได้เพียง...

ตอนที่เสบียงถูกขโมย เขายังพูดอย่างคิดบวกว่า “ผมกินน้อย ทุกวันหลังจากนี้กินแค่บะหมี่กึ่งสำเร็จรูปห่อหนึ่งกับนมถุงหนึ่งก็พอ รุ่นพี่กินให้เยอะหน่อยก็ได้ ถ้าพวกเราจ่ายค่าห้องไม่ไหวค่อยออกไปนอนด้านนอกกัน รักษาของกินสองถุงนี้ไว้ก็คงพอจะผินหนีรอดไปได้เจ็ดวันอยู่”

รุ่นพี่รีบปากเป็นมันเป็นเหมาะ ปรากฏว่าคืนนอนตอนเช้าวันถัดมา ในห้อง

เหลือแค่เขาคนเดียว

เขายังหลงนึกว่าเกิดเรื่องอะไรขึ้นกับรุ่นพี่ ใจร้อนดูจู่ไฟเผาเผา ออกตามหาทุกที่แต่ก็ไม่เจอ ต่อมาหญิงสาวข้างห้องบอกว่ารุ่นพี่แบกกระเป๋าเดินทางออกจากโฮมสเตย์ไปตั้งแต่เช้ามืดแล้ว ในที่สุดเขาถึงรู้ซึ่งว่า ตัวเองถูกทิ้งแล้ว

เสเบียงที่เหลืออยู่ไม่พอกินสำหรับสองคน แต่เหลือเฟือสำหรับคนเดียว

ตอนนั้นเขาหมดอาลัยตายอยาก ลึนหัวทั้งท้อแท้ถึงที่สุด ยังดีที่หญิงสาวข้างห้องใจดี แม้ว่ามีเสเบียงไม่มาก กลับยอมแบ่งให้เขานิดหน่อย ที่โฮมสเตย์มีทนายสุชุมเยือกเย็นคนหนึ่ง เขาตัดสินใจรวมกลุ่มผู้ทำทั้งหมด แล้วย้ายไปที่ไซต์ก่อสร้างด้วยกัน อาศัยนม ขนมปัง และช็อกโกแลตเติมพลังงานในทุกๆ วัน

แต่มีไอ้โง่คนหนึ่งที่ไม่เชื่อฟังคำสั่ง ไม่ยอมกินขนมปังทุกวัน แอบก่อกองไฟต้มบะหมี่กลางดึก แถมยังใส่ไส้กรอกลงไปต้มด้วย

แสงไฟและกลิ่นหอมกลางดึกล่อกลุ่มนักโทษเข้ามา

พวกนั้นมีอาวุธติดมือกันทุกคน เขาเห็นผู้ทำถูกฟันบาดเจ็บคนแล้วคนเล่า เลือดสดๆ ไหลนองเต็มพื้น

หญิงสาวที่แบ่งบะหมี่ก็สำเร็จรูปให้เขาถูกแทงทะลุอกเป็นรูใหญ่ เขาอยากช่วยแต่ก็จวนปัญญา อาศัยไฟเทเลพอร์ตหนีออกมา แต่สุดท้ายก็หนีไม่พ้นกลุ่มนักโทษปิดล้อมอยู่ดี

เขาถูกแทงตายในที่เดียว

วันเวลาในห้องลับฝันร้ายเหล่านั้น เขาผ่านแต่ละวันด้วยสติที่พัวเลือน หากไม่มีแรงปรารถนายากลมชีวิตรออยู่ต่ออย่างแรงกล้าคอยประคับประคองไว้ รวมถึงฝีมือด้านดนตรีเล็กน้อย อาศัยร้องเพลงขอขนมจากพวกเด็กๆ ไม่พินเขาคงหิวตายไปนานแล้ว

53

ตัดสินใจ

เมื่อเห็นดวงตาเหม่อลอยของเด็กหนุ่มรีบไปด้วยน้ำตา เชียวโหลวจึงวางมือลงบนบ่าของเขาย่างเบาเมื่อ เอ่ยอย่างอ่อนโยน “ไม่ต้องกังวล ห้องลับรอบนี้มีพวกเราอยู่ นายต้องผ่านด่านราบรื่นได้แน่”

เด็กหนุ่มที่จมดิ่งอยู่ในความทรงจำยิ่งไปเล็กน้อย เงยหน้าสบเข้ากับดวงตาระจ่างใสอบอุ่นคู่หนึ่ง

เชียวโหลวยิ้มพลางพูด “นายตัวคนเดียวทำอะไรได้ไม่มาก เจออันตรายได้แต่หนี หนีพ้นรีเปลา ก็ยังไม่แน่ มาร่วมมือกับพวกเราดีกว่า ผ่านห้องลับ 3 โปดำไปด้วยกัน มากคนมากพลัง อีกอย่างไฟของนายก็ช่วยพวกเราได้เยอะด้วย”

“คุณหมายถึง...ไฟเทเลพอร์ทกับเครื่องดักฟังสองใบนั้นเหรอ”

เชียวโหลวพยักหน้า “ถ้านายเต็มใจเชื่อพวกเรา ขอยืมไฟสองใบนี้ให้ผู้กองอวีช่วยคราวได้ไหม”

อวีหันเงียงเข้าใจได้ในเวลารวดเร็ว “ใช่ ถ้ามีไฟเทเลพอร์ท ฉันจับตัวหนอนบ่อนไส้ที่แฝงตัวอยู่ในกลุ่มผู้ทำเร็วที่สุดได้ แล้วตามหาเสบียงที่มันขโมยไป”

เด็กหนุ่มขมวดคิ้วลังเลเล็กน้อย แต่วินาทีถัดมาก็ได้ยื่นเส้นซิงเก้อพูดว่า “ยืมไฟนายคิดค่าเช่าให้ตามวัน วันละห้าหมื่น ตอนออกจากห้องลับจะรวมยอดให้ ถ้าห่วงเรื่องความปลอดภัยของตัวเอง นายเคลื่อนไหวพร้อมกับพวกเราได้”

ถ้าทั้งสามคนนี้ใช้กำลัง เขาไม่มีแรงขัดขืนด้วยซ้ำ

พวกเขากลับไม่ได้เข้ามาแย่งไฟไป แต่เป็น“ยืม” แถมยังบอกว่าจะจ่ายค่าเช่าให้

เด็กหนุ่มมองทั้งสามคนด้วยสายตาหนึ่งอึ้ง ไม่ค่อยอยากจะเชื่อ

ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงคำพูดของเซียวโหลว โลกนี้มันบ้าไปแล้ว แต่พวกเรา ยังไม่ได้บ้าเท่า

สามคนนี้ล้วนมีหลักการและขอบเขตของตัวเอง พวกเขายังคงเป็นคนปกติ ไม่เสียสติและมีความเป็นคน ในโลกแห่งไฟนี้ ไฟคืออาวุธที่สำคัญที่สุดของผู้ทำทุกคน การแย่งชิงไฟของคนอื่นไม่ต่างอะไรกับการปล้นขโมย

ดังนั้น พวกเขาจึงไม่ได้แย่ง แค่อยืมเท่านั้น

สายตาของเซียวโหลวอ่อนโยนเป็นอย่างยิ่ง

เด็กหนุ่มเผชิญโลกตัวคนเดียวมานาน ผ่านอะไรมามากมาย นี่เป็นครั้งแรกที่รู้สึกทึ่งใจได้รับความอบอุ่นโอบล้อม เขาพยักหน้าอย่างแรง “ให้พวกคุณยืมไฟได้ ไม่เอาค่าเช่า ขอแค่พวกคุณยอมพาผมไปด้วย แล้วช่วยให้ผ่านด่านได้ก็พอแล้วครับ”

เซียวโหลวยิ้มพร้อมกับพยักหน้า “ไม่มีปัญหา จากนั้นไปนายตามติดฉันได้เลย”

อวี่หานเจียงพูดขึ้น “เอาแบบนี้ พรุ่งนี้พ้อฟ้าสว่างแล้ว ผมกับประธานเล้า จะเข้าเมือง อาจารย์เซียวกับ...จิ่งลี นายชื่ออะไร” เขาหันไปมองเด็กหนุ่ม ความมืดในดวงตาลดไปหลายส่วน

เด็กหนุ่มพูดอย่างเอาจริงเอจัง “ผมชื่อเย่ลี่”

อวี่หานเจียงพยักหน้า “อาจารย์เซียวกับเย่ลี่คอยเฝ้าอยู่ที่ซัดก้อสร้าง ถ้ำสถานการณ์ผิดปกติ อาจารย์เซียวพาเขาเข้าไปหลบในธารดอกท้อก่อน แล้วโทร.หาผม พวกผมจะรีบกลับมาทันที”

เซียวโหลวบอก “ไม่มีปัญหา ผมวางกับดักวงแหวนไว้ล่วงหน้าได้ ถ้ามีคนเข้ามาปล้น ผมพอจะถ่วงเวลาได้นิดหน่อย”

อวี่หานเจียงย้ำ “ระยะเวลาคงอยู่ของธารดอกท้อคือ 30 นาที ตอนนั้นผมมีไฟเทเลพอร์ตแล้ว กลับมาทันภายใน 30 นาทีแน่นอน ถ้าเจออันตรายเมื่อไหร่ให้โทร.หาผมทันที”

เชียวโหลว “ได้”

เล่าซิงเก้อพูด “พรุ่งนี้ผมต้องเข้าเมืองหาที่ที่มีเน็ตเช็กตลาดหุ้น ผมกับผู้กองอวีจะเคลื่อนไหวด้วยกัน”

ทั้งสามคนปรึกษากลยุทธ์ของพรุ่งนี้เสร็จสรรพ เด็กหนุ่มตั้งใจฟังอยู่ข้างๆ หาช่องพูดไม่ทัน

ทันใดนั้นเล่าซิงเก้อก็หันมามอง แล้วทักว่า “เย่จี”

เด็กหนุ่มที่ถูกเรียกหูตั้งทันที “ครับ”

เล่าซิงเก้อยิ้มตาหยีพูด “รบกวนนายไปล้างหน้าหน่อยได้ไหม แล้วก็เปลี่ยนชุดด้วย” สายตาของเขากวาดมองอีกฝ่ายตั้งแต่หัวจรดเท้า “คือเวลาเห็นหน้ามอมแมมของนาย แล้วยังได้กลิ่นแปลกๆ จากตัวอีก ไม่ค่อยโสภานมูกของพวกฉันเท่าไรนะ”

หูของเย่จีพลันเปลี่ยนเป็นสีแดง “ผม...ผมจะไปล้างเดี๋ยวนี้”

เขาแคะน้ำแฉะไปล้างหน้าที่ห้องข้างๆ จากนั้นเปลี่ยนเป็นชุดสะอาดที่หยิบออกมาจากกระบะ

หลังจากเดินกลับมาก็เหมือนกับเปลี่ยนเป็นคนละคน

เด็กหนุ่มหน้าตาหมดจด ดูดีใช้ได้ โดยเฉพาะดวงตาคู่หนึ่งที่ดำลึกสลับสกาและเปล่งประกายสดใส

เทียบกับรูปลักษณ์เมื่อกี้ที่หาฝุ่นเต็มหน้าปปลอมเป็นคนเก็บขยะแล้ว เย่จีที่ล้างหน้าจนสะอาดเกลี้ยงเกลาดูสบายตากว่าเยอะ...

เชียวโหลวนึกภาพที่เขาร้องเพลงตอนนั้น ออดตามไม่ได้ “นายเรียนคณะดุริยางคศาสตร์หรอ”

เย่จีพยักหน้า “ใช่ครับ ผมชอบร้องเพลงตั้งแต่เด็ก เป็นนักศึกษาคณะดุริยางคศาสตร์ปีหนึ่ง ประสบอุบัติเหตุถึงได้เข้ามาในโลกใบนี้”

เชียวโหลวถาม “กีตาร์ของนายล่ะ”

เย่จีตอบ “นั่นเป็นไฟที่ผมจับได้” เขาหยิบไฟใบหนึ่งออกมา “กีตาร์ ไฟไอเท็มระดับ A ใช้เล่นดนตรีได้ ถ้าเปิดใช้สกิลจะทำให้ศัตรูที่อยู่ภายในอาณาเขตหลับใหลเป็นเวลา 3 วินาที”

เชียวโหลว “...”

ในมือของเจ้าเด็กนี้มีไฟประหลาดๆ เยอะใช้ได้เลย
แม้แต่ห้องลับผีร้ายยังเอาชีวิตรอดออกมาได้ เป็นแมลงสาบตีไม่ตาย
ของจริง

อิวี่ห่านเจียงเหลือบมองเวลา “ตีสี่ครึ่งแล้ว รีบชนเสียบึงจากชั้นล่างขึ้นมา
เถอะ”

เยฉีบอก “ผมก็จะไปช่วยด้วย ไฟเทเลพอร์ตจะเทเลพอร์ตแนวนอนได้ไกล
50 เมตร ผมแบกกล่องลงแล้วเทเลพอร์ตจะประหยัดแรงได้เยอะ”

อิวี่ห่านเจียง “...”

เป็นวิธีที่ดีเลย

เส้าชิงเก๋ออยู่เผ้าที่นั่น อีกสามคนลงบันไดไปชนของที่ชั้นล่างอย่างว่องไว
ด้วยความช่วยเหลือจากไฟเทเลพอร์ต เสียบึงเต็มรถถูกเยฉีเทเลพอร์ต
มาไว้ที่ปากทางชั้นบันได เสียวโหลวกับอิวี่ห่านเจียงแค่ต้องชนขึ้นไปชั้นสาม
จากนั้นเยฉีก็จะเทเลพอร์ตเสียบึงเข้าไปไว้ในห้อง

เสียวโหลวมองภาพสุดมหัศจรรย์ที่เด็กหนุ่มถือกล่องลงพร้อมกับเทเลพอร์ต
อดทอดถอนใจไม่ได้ “เจ้าเด็กนี่ว่องไวดีจริง ๆ”

อิวี่ห่านเจียงโน้มตัวเข้ามาถามเสียบ “ทำไม คุณอยากรับเขาเข้าทีมเธอ”
เสียวโหลวพุดยิ้มๆ “รอดออกจากห้องลับผีร้ายมาได้ คักยภาพของเขา
จริงๆ แล้วแข็งแกร่งมาก จุดเด่นที่สุดของเยฉีไม่ใช่ความสามารถด้านการต่อสู้
แต่เป็นการพลิกแพลงและปรับตัวในสภาพแวดล้อมเลวร้ายได้ดีเยี่ยม ผมว่า
ลองคิดเรื่องให้เขาร่วมทีมได้นะ ถึงยังงั้นตอนนี้ประธานเส้าก็ยังตัวคนเดียว
ทั้งสองคนต่างไม่อยากถูกเพื่อนร่วมทีมกากๆ ถ่วงเลยเลือกไม่จับคู่ อาจจะให้
พวกเขาจับคู่เข้าห้องลับอื่นด้วยกันเป็นไง”

อิวี่ห่านเจียงครุ่นคิดอย่างถี่ถ้วน “เป็นความคิดที่ดี เส้าชิงเก๋อไม่ถนัด
ห้องลับไฟแดง ถ้าเยฉีเอาเครื่องดักฟังไปช่วย พวกเขาจะผ่านด่าน [ไบเมเบิล
สี่เลียด] ได้สบายเลยละ ได้จับไฟดี ๆ เพิ่มด้วย”

เสียวโหลวพุด “ไว้เดี๋ยวลองถามความเห็นสองคนนั้นดู”

ความจริงที่เสียวโหลวยอมรับเยฉีเป็นสมาชิกทีมจุดสำคัญที่สุดเป็นเพราะ...
เยฉีรู้หลายอย่าง ถึงขั้นเคยผ่านประสบการณ์ในห้องลับผีร้ายที่ผู้ทำ

ส่วนใหญ่ไม่กล้าแม้แต่จะจินตนาการ แต่ยังคงรักษาจิตใจที่ตึงต้ามไว้ได้ เขาติดตั้งเครื่องดักฟังไว้กับผู้ทำทุกคน รู้ดีว่าเสียงของทุกคนเก็บอยู่ที่ไหน แต่แม้แต่หมกล่องเดียวเขาก็ไม่ได้ขโมย กลับคอยหลบอันตรายอย่างระมัดระวัง คิดหาวิธีผ่านด่านด้วยตัวเอง

ในห้องลับฝันร้ายตอนที่ใกล้จะอดตาย เขาก็ไม่ได้ไปปล้นขโมย

สามารถรักษาเจตนาเดิมภายใต้สภาพที่ยากลำบากแบบนี้ นี่ไม่ง่ายเลยจริงๆ

เขาผ่านการหักหลัง รู้ว่ารสชาติของการถูกหักหลังเป็นทุกข์แค่ไหน ดังนั้นจึงไม่ใช่วิธีเดียวกันนี้ทำกับคนอื่น ถ้าให้เขาเข้าร่วมทีม เซียวโหลวมั่นใจว่าเขาจะไม่หักหลังแน่นอน

หลังจากกลับขึ้นไปชั้นสาม เซียวโหลวเล่าความคิดของตัวเองให้เยฉีกับเล่าชิงเก๋อฟัง “พวกคุณสองคนไปห้องลับโพแดงด้วยกันไม่ดีกว่าหรือ”

เยฉีมองเล่าชิงเก๋ออย่างกังวลแล้วพูด “อาจารย์เซียวพูดถูก ผมไม่มีเพื่อนร่วมทีม ห้องลับ 3 โพแดงสุมจับคู่ เกิดโชคร้ายเจอเพื่อนร่วมทีมทำลายเรื่อง เป็นไปได้มากกว่าจะถูกคัดออก”

เล่าชิงเก๋อยิ้มตาหยีพลางมองเยฉี “นายอยากตั้งทีมกับฉัน?”

เยฉีพยักหน้าหงิกๆ “ได้ไหมครับ”

เล่าชิงเก๋อยกไหล่ “ถ้านายถ่วงละก็ ฉันโยนทิ้งไม่ลังเลแน่”

เยฉีรีบรับประกันทันที “ไม่แน่นอนครับ ผมได้คะแนนผ่านด่านห้องลับ 2 โพแดงระดับ S ที่โลกจริงผมเคยเล่นเกมเอาชีวิตรอดจากห้องลับมาบ้าง ถึงจะไม่มากแต่ก็พอรู้วิธีรวบรวมเบาะแส จะไม่ก่อวุ่นแน่นอนครับ”

เล่าชิงเก๋อที่ได้คะแนนผ่านด่าน C หัวเราะ “ก็ได้ งั้นฉันทนยอมแบก¹ นายก็ได้”

เซียวโหลวกับอวิหานเจียง “...”

ประธานเล่าเก๋ออ่อนห้องลับโพแดงอย่างคุณยังกล้าพูดว่าจะแบกเยฉี? เขาน่าจะแบกคุณมากกว่ามั้ง!

¹ แบก ในภาษาเกมหมายถึง การเป็นคนเก่งในทีมและช่วยเหลือเพื่อนในทีมที่ไม่เก่งจนชนะในที่สุด